

[Svend Nielsen.]

kan denne Bestemmelse, for saa vidt den administreres paa en forkert Maade — jeg siger udtrykkelig forkert Maade, fordi jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister ikke har tilsigtet, at den skal administreres saadan —, medføre, at man for det første tilbageholder Søfolk derude, fordi man kan sige til dem, at der i Løbet af kort Tid vil være en Baad, der skal hjem og skal have Mandskab, I maa vente, indtil denne Baad kommer, men dernæst kan man ogsaa gøre, skal vi sige endnu mere. Konsulatet, som vel skal administrere Ordningen derovre, kan i Virkeligheden sige til samtlige de Folk, der gaar dør: Tag Arbejde om Bord i Baadene, og saa kan I arbejde jer hjem.

Jeg er ubetinget enig med det socialdemokratiske Partis Ordfører, der henstillede til den højtærede Minister at undersøge, om det ikke vilde være berettiget for at sikre en ensartet Behandling af samtlige Søfolk derovre at bestemme, at de, der arbejder sig hjem, skal have dobbelt Hyre. Saa er der ubetinget Klarhed om hele denne Sag.

Paa de øvrige Omraader kan jeg fuldt ud tilslutte mig de enkelte Paragraffers Bestemmelser. Jeg henstiller kun til den højtærede Minister at undersøge, om man ikke paa det nævnte Omraade vil kunne skaffe større Klarhed gennem den Bekendtgørelse, som formentlig skal udsendes vedrørende de nærmere Enkeltheder af Administrationen, saaledes at der ikke kan blive Mulighed for nogen som helst Tilfældighed ved Afgørelser i denne Henseende.

Jeg maa maaske ved samme Lejlighed benytte Rigsdagens Talerstol til at gøre opmærksom paa, at i al Almindelighed har Søfolk ikke saa forfærdelig stor Tillid til vore Konsulaters Afgørelser af Søfolks Spørgsmaal ude omkring i Verden, fordi man har Opfattelsen af, at disse Afgørelser ikke sjældent træffes ud fra en noget ensidig Opfattelse, og at denne Ensidedighed som oftest er i Søfolkenes Disfavør. Jeg vil derfor anmode den højtærede Minister om under alle Omstændigheder at gøre Bekendtgørelsen saa klar, at man ikke paa nogen Maade kan fortolke den til Skade for Søfolkene.

Men ud over det Spørgsmaal, her foreligger, Sikring af Ferie for de Folk, der nu vender hjem, er det min Opfattelse, at der er andre Spørgsmaal vedrørende Søfolkenes Forhold, man nu maa tage fat paa. Det er saaledes ubetinget paakrævet,

at Arbejdstidsproblemet bliver løst paa en saadan Maade, at samtlige Søfolk faar 8 Timers Arbejdsdag. Det bør ikke gaa saadan, at man standser ved dette og muligvis i Lighed med, hvad man gjorde efter sidste Krig, rejser et nyt Monument til Minde om de Søfolk, der blev derude. Jeg mener, at disse gode danske Borgere bør mindes, men det, der er det afgørende, og det varige Minde, der bør rejses dem, er, at Søfolkene fuldt og helt kommer paa lige Fod med de øvrige Arbejdere i dette Land, hvad angaar Løn, Arbejdsforhold og Boligforhold, og Tiden burde være inde til, at man udvider den midlertidige Ordning vedrørende Søfolkenes Arbejdsforhold, der sikrer alle i Skibe over 500 Register Tons 8 Timers Arbejdsdag, til at omfatte samtlige Søfolk. Søfolkene har ikke forbrudt sig paa nogen Maade, de har ikke opført sig ringere end andre Arbejdergrupper, tværtimod, saa bør de ogsaa have den Paa-skønnelse, at de faar udvidet Ordningen til at omfatte alle Fagets Udøvere.

Herudover mener jeg, at alle deres Boligproblemer snarest bør optages til Undersøgelse. Blandt Søfolk siger man — og med Rette —, at de Lukafer, man byder dem at bo i, er saa ringe, at en Bonde ikke vilde byde sine Svin saadanne Forhold. Det er ikke forkert. Jeg er overbevist om, at dette høje Tings Medlemmer paa enkelte Undtagelser nær næppe aner, hvad det er for Boligforhold, der bydes Søens Folk selv nu i 1945. Visse af disse Boligforhold er af en saadan Karakter, at det er forstaaeligt, at Tuberkulose og andre Sygdomme paaføres Søens Folk paa Grund af de daarlige Forhold. Naar vi nu igen er blevet os selv, vil jeg tro, det skulde være muligt meget hurtigt at tage det Boligproblem op igen, der har været til Behandling i en Kommission, og muligvis faa forbedret Kommissionens Betænkning, for det tiltrænger den paa enkelte Omraader. Jeg vil anse det for givet, at det første, man vil gøre nu, er at sikre, at samtlige Nybygninger indrettes paa en saadan Maade, at der er Plads til Mandskabet; selv en Del af den danske Handelsflaades nye Skibe er indrettet saaledes, at det synes, som om Konstruktørerne og andre, under Anvisning naturligvis fra Rederiernes Aktionærer og hvem det ellers er, overhovedet har glemt, at der skulde være Mandskab om Bord i Baadene. Det kan man ikke være bekendt. De gamle Baade maa, efterhaanden som de kommer frem, gennemgaa en Sanering, saa snart det bliver muligt at fremskaffe de nødvendige Materi-